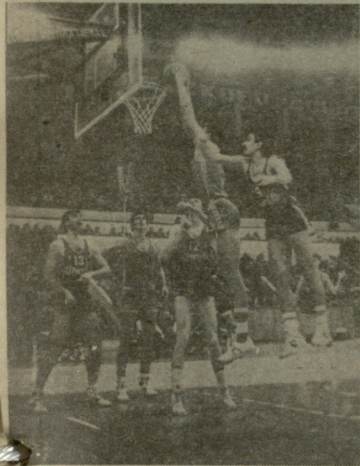

საქართველოს სსრ ფიზიკური კულტურისა და სპორტის სახელმწიფო კომიტეტისა და პროფკავშირთა რესპუბლიკური საბჭოს ორგანო

ОРГАН ГОСУДАРСТВЕННОГО КОМИТЕТА ГРУЗИНСКОЙ ССР ПО ФИЗИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЕ И СПОРТУ И РЕСПУБЛИКАНСКОГО СОВЕТА ПРОФСОЮЗОВ

3 თბილისი, საშუალო, 1987 წ. № 28 (9484) • ფასი 8 კპბ.

გამოცემის 1934 წლის 13 აპრილიდან

თბილისის სპორტის სახელმწიფო ინსტიტუტის კალათბურთულ ეკიპაჟს უმაღლესი ლიგის ფინალისტთა ექვსეული

დე პირველი

„ფალგირისი“ (კუნახი) — ვიფ (რედა). ჩემპიონატის პირველი ეტაპის ერთ-ერთი მთავარი სენსაცია კუნახელთა ორი დამარცხება გახლდათ ვიფ-თან. რიგის კალათბურთულთა წარმატება ერთი მხრივ საბონისის ავადმყოფობამ, მეორე მხრივ კი ვალტერის ბრწყინვალე თამაშმა განაპირობა. მეორე მატჩში ვიფ-ის ლიდერმა თავის გუნდს 35 ქულა შესძინა.

მაც ამ კოლექტივს ფინალში თამაშის უფლება მოუტანა.

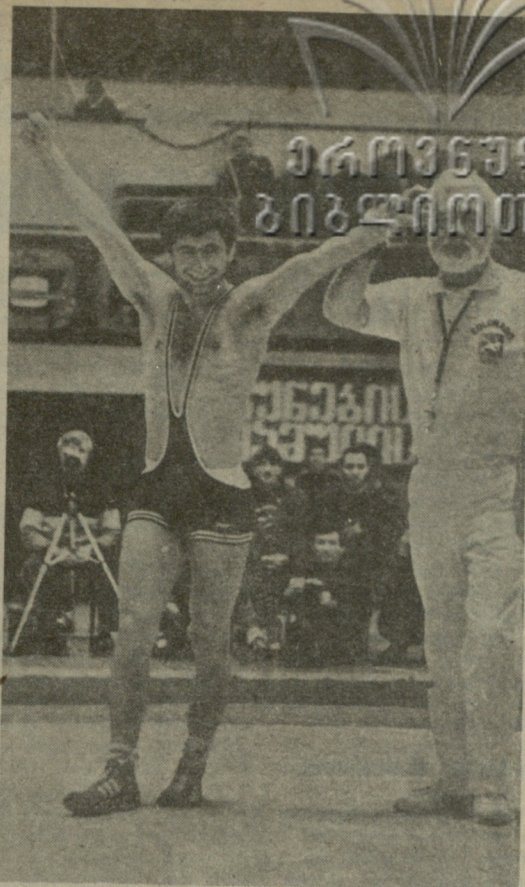
„დინამო“ (თბილისი) — „შახტიორი“ (დონეცკი). ამ გუნდების შეხვედრაშიც ანგარიში თანაბარია. განსაკუთრებით დაძაბული იყო პირველი მატჩი მოსკოვში, რომელიც თბილისელებმა 3 ქულით მოიგეს. ამ შეხვედრის ბედი მნიშვნელოვანწილად გელა დარსაძის ზუსტმა სამქულიანმა ტყორცებმა გადაწყვიტა.

იხ. 39-3 გვ.

ცხა — „ხარტაკი“ (ლენინგრადი). მეტოქეებმა — ამ ჩემპიონატში თითო შეხვედრა მოიგეს. განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი იყო ლენინგრადელთა გამარჯვება, რომელ-

თბილისის საერთაშორისო ტურნირში გამარჯვებულნი — ლერი ხაბელოვი (მარცხნივ) და ზურაბ ტატუაშვილი.

ფინალის სიურპრიზები

დასრულდა კიდევ ერთი, რიგით 26-ე ტრადიციული ტურნირი, განაწილდა ყველა მედალი და პრიზი. სამი დღის მანძილზე შეჯიბრებას მასობრივი არ მოჰყვებოდა. განსაკუთრებული ინტერესი, ცხადია, ფინალურმა ორთაბრძოლებმა გამოიწვია — ტურნირის დასკვნით დღეს სპორტის სახალისო ათათახიან ტრიბუნაზე ცარიელი ადგილი არ დარჩენილა. იმ ხალხობს ოთხი ფინალური შეხვედრა გაიმართა საქართველოს ფალგირების მონაწილეობით. ოთხი ფინალისტი — ეს უკვე თავისთავად დიდი წარმატება იყო.

საქართველოს ჩემპიონი — მსოფლიო ჩემპიონი — ვსოფლიო ჩემპიონი — პირისპირ

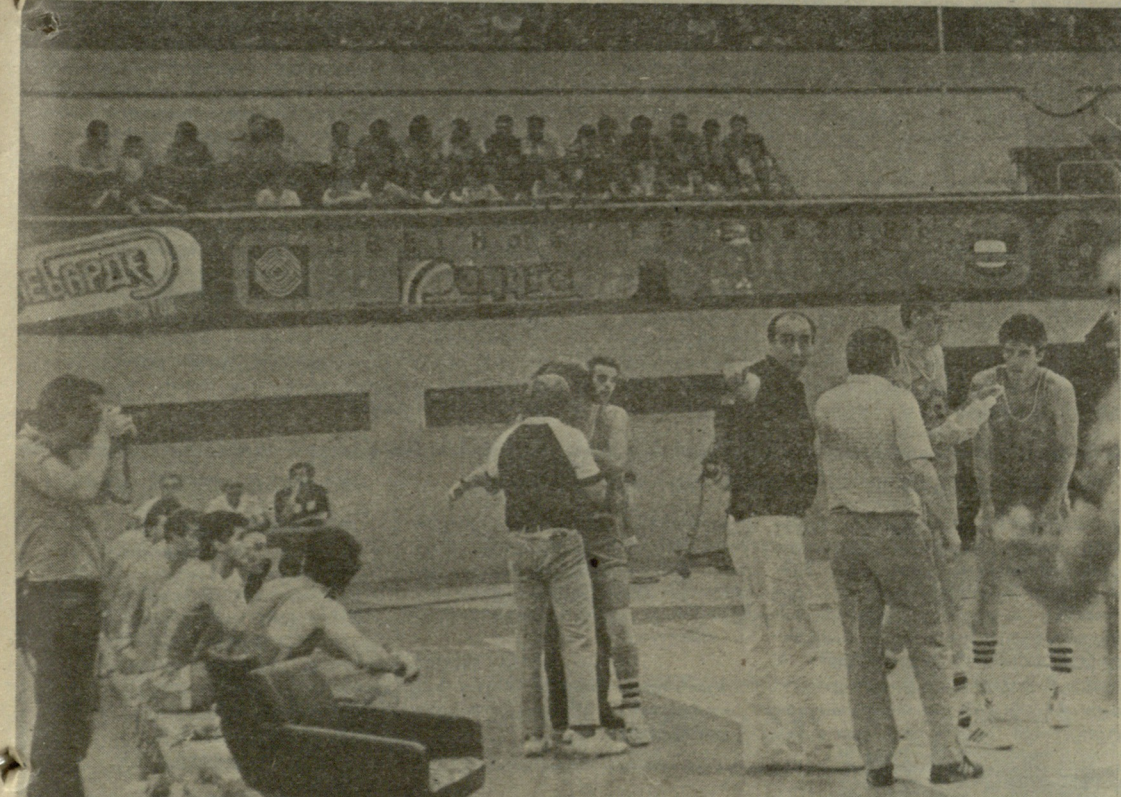
„შახტიორი“ ფონის მოქიდავითა ფინალი: ზურაბ ტატუაშვილი (საქართველო) — კიმ ენგ სიკი (კორეა), საქართველოს ჩემპიონის პირისპირ მსოფლიოს 1986 წლის ჩემპიონი დგას. კორეელი სპორტსმენი თავიდანვე აქტიურობს და პირველ ქულასაც იღებს, მაგრამ მალე ტატუაშვილი ათანაბრებს ანგარიშს. ამას მოჰყვება ეფექტური სამქულიანი გდება. პირველი პერიოდი ქართველი ფალგირის სასარგებლოდ

მთავრდება — 4:1. მსოფლიო ჩემპიონი კრიტიკულ მდგომარეობაში აღმოჩნდა. კიმ ენგ სიკს აქამდე არც ერთ მეტოქესთან არ ჰქონია სამქულიანი პასივი. მან ექვსი შეხვედრა მოიგო თავის ქვეჯგუფში, იმ ქვეჯგუფში, სადაც საბჭოთა კავშირის ნაკრების ძირითადი წევრები — ვლადიმერ ტოგუზოვი, მინატულა დაიბოვი და ოლეგ კონიუშენკო გამოდიოდნენ. ტატუაშვილი კი „შეშინებულ“ კაცი იყო ფინალში. მან სულ სამი წინასწარი შეხვედრა ჩაატარა. პირველ წრეში ქულებით დამარცხდა საბჭოთა კავშირის ჩემპიონატისა და IX სპარტაკიადის ვერცხლის პრიზიორთან ელმან მამედოვთან, შემდეგ წმინდად მოუგო საერთაშორისო კლასის სპორ-

ტის ოსტატს სერგეი ზამბალოვს, ქულებით — კორეელ ო გენ ჰუნს, მეოთხე წრეში კი დაიხვეწა. საქმე ისე მიდიოდა, რომ მეორე ქვეჯგუფიდან ფინალში მამედოვი უნდა გასულიყო. მან ზედიზედ ოთხი ბრძოლა მოიგო, მაგრამ მეხუთე წრის შეხვედრების წინ „წონა ვერ ჩააბარა“ და მოიხსნა შეჯიბრებიდან.

...მაგრამ მოდით, ისევ ფინალურ ორთაბრძოლას მივუბრუნდეთ, განახლდა თუ არა შეხვედრა, ტატუაშვილმა ჩოქბენში გადაიყვანა მეტოქე და კიდევ ერთი ქულა დაიმსახურა. ამის შემდეგ ტაბლოზე ანგარიში არ შეცვლილა. მართალია, კიმ ენგ სიკს ცდა არ დაუკლია, მაგრამ ჩვენი ფალგირის ოსტატურად იცავდა თავს და ოთხქულიანი უპირატესობა ბოლომდე შეინარჩუნა. ეს იყო შთამბეჭდავი, უაღრესად მნიშვნელოვანი გამარჯვება. ზურაბ ტატუაშვილი მეორედ გახდა თბილისის ტურნირის ლიდერი.

იხ. 39-2 გვ.

ნონა გაფრინაშვილის ახალი ნარკაბა

კოლხანდის ქალაქ ვეიკ-ან-ზე-ეში დამთავრებულ ვაჟთა ტრადიციულ საერთაშორისო საკვირის ტურნირში ოთხი დღის მანძილზე 8 საერთაშორისო ოსტატი მონაწილეობდა. მათ შორის იყო მსოფ-

ლიოს ექსპერიმენტი ნონა გაფრინაშვილი. დიდოსტატმა ქალმა ჩინებულად წარმართა ბრძოლა და 11-შესაძლებელიდან 7 ქულით I-III ადგილები გაიყო.

შეჯიბრებიდან შეჯიბრებაზე

შპრანდის დედაქალაქ კიევი დამთავრდა ზამთრის ღია რესპუბლიკური პირველობა ჩოგბურთში. ამ შეჯიბრებაში თავი ისახელა ჩვენმა თანამემამულემ ვლადიმერ გაბრიჩიძემ, რომელმაც ფინალურ შეხვედრაში დამარცხდა უეგოროდელი ოსტატ კრაჩკო — 6:2, 6:4. აღსანიშნავია, რომ ამავე ტურნირში კარგად იასპარეზა კიდევ

ერთმა ქართველმა ჩოგბურთელმა დავით კაჭარავამ. იგი ნახევარფინალში გავიდა, სადაც ვლადიმერ გაბრიჩიძესთან ბრძოლაში დამარცხდა. ახლა ჩვენი ჩოგბურთელები მონაწილეობას მიიღებენ მოსკოვის ღია ჩემპიონატში, რომელიც გუშინ დაიწყო.

ტურნირი ლენინგრადში

დაკომპილავალი ქალაქის ტრადიციული საერთაშორისო ტურნირი ფანჯარით

კვირას, ლენინგრადის ე. ო. ლენინის სახელობის სპორტულ-საკონცერტო კომპლექსის დახურულ დარბაზში დაიწყო დამობილებული ქალაქების ტრადიციული საფეხბურთო ტურნირი. წლებადელო გათამაშება რიგით მეექვსეა, ლენინგრადის ადგილობრივი პრიზისთვის იბრძვიან ადგილობრივი „ზენიტი“ და „დინამო“, პლავდის „თრაკია“, გდანსკის „ლეხია“, ზაგრების „დინამო“, დრეზდენის „დინამო“, პამბურგის ნაკრები და ფინეთის ქალაქ ტურკუს საკლუბო გუნდი.

შეჯიბრების პირველ დღეს მასპინძელმა დინამოელებმა ანგარიში 2:1 დაამარცხეს დრეზდენის თანაკლებელები, ზოლო გდანსკისა და პლავდის გუნდების შეხვედრა დამთავრდა გდანსკელთა გამარჯვებით — 1:0. დამობილებული ქალაქების პრიზის გათამაშება 7 თებერვლიდან გასტანს.

პასილ მახარაძე ამაჯიბრად მეორე იყო

მკლანდის სსრ კავშირის პირად-გუნდურ პირველობაზე 1970-71 წლებში დაბადებულ გოგონებსა და კაბულებს შორის, რომელიც ზაპოროჟიეში სპორტსა-ზოგადოებებისა და უწყებების მონაწილეობით გაიმართა, კვლავ ისახელა თავი ვასილ მახარაძემ. ჩვენი სპორტსმენი მეორე იყო — სამხტოში. მან 15,62 მ აჩვენა, 60 მ

კი 7,40 წამში გაიბრინა. პირველ ადგილზე გასულ ლენინგრადელ ა. ნასიბოვის შედეგია შესაბამისად 15,69 მ და 7,29. მახარაძე ქვეყნის კაბუკო ნაკრებ გუნდშია შეყვანილი. საქართველოს სპორტსა-ზოგადოებების მძღონობის სამმართველოს უფროსის ტარიელ ბაბტაძის აზრით მახარაძის შედეგი შთამბეჭდა-

ვია და ამ სპორტსმენის პერსპექტივაზე მიგვიანებებს. აღსანიშნავია, რომ ვასილმა ვარჯიში დაიწყო ქუთაისში, სადაც იგი ყოველდღიურად ზესტაფონიდან დადიოდა. ქუთაისში მისი მწვერტელები იყვნენ ალექსეი ალექსევი და თეიმურაზ როინიშვილი. მახარაძე ამჟამად თბილისში იმყოფება ოსტატობას.

ფინალისტთა მატჩები

უმაღლესი ლიგის კალათბურთულ ვაჟთა 54-ე საკავშირო ჩემპიონატის პირველ ეტაპზე ფინალისტები ორ-ორჯერ შეხვდნენ ერთმანეთს. დებულების თანახმად გუნდებს პირველ ეტაპზე ნათამაშები ყველა მატჩის შედეგი შემდგომშიც „მიჰყვებათ“. მაგრამ ფინალისტთა ურთიერთშედეგებს მინც განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს. იგი, ამავ დროს, პირველ ეტაპზე გამართული ორთაბრძოლების დაძაბულობასა და დრამატიზმზე მეტყველებს. ამიტომაც ინტერესსთქვამს არა იქნება თუ ამ მატჩების შედეგებს გავისხენებთ.

ესკა — „დინამო“ (თბილისი) 88:72 და 93:60; ესკა — ვეფ (რივა) 92:94 და 116:114; ესკა — „სპარტაკი“ (ლენინგრადი) 109:85 და 73:81; ესკა — „შახტიორი“ (დონეცკი) 101:81 და 99:94; ესკა — „უალგირისი“ (კაუნასი) 90:91 და 79:94; „უალგირისი“ (კაუნასი) — „სპარტაკი“ (ლენინგრადი) 78:74 და 69:85; „უალგირისი“ (კაუნასი) — ვეფ (რივა) 83:106 და 88:99; „უალგირისი“ (კაუნასი) — „შახტიორი“ (დონეცკი) 78:81 და 91:79; „უალგირისი“ (კაუნასი) — „დინამო“ (თბილისი) 79:54 და 115:91; „დინამო“ (თბილისი) — ვეფ (რივა) 89:74 და 87:81; „დინამო“ (თბილისი) — „სპარტაკი“ (ლენინგრადი) 76:108 და 66:63; „დინამო“ (თბილისი) — „შახტიორი“ (დონეცკი) 71:68 და 92:102; „შახტიორი“ (დონეცკი) — „სპარტაკი“ (ლენინგრადი) 81:79 და 79:77; „შახტიორი“ (დონეცკი) — ვეფ (რივა) 87:74 და 78:88; ვეფ (რივა) — „სპარტაკი“ (ლენინგრადი) 100:102 და 73:75.

ნაწილად, დონეცკის „შახტიორი“. მაგრამ ამ ახალგაზრდულმა და უდავოდ ნიჭიერმა კოლექტივმა თავისი უნარი და შესაძლებლობანი ჩემპიონატის პირველ ორ წრეში უკვე დაამტკიცა იმითაც, რომ უძლიერესთა ფინალურ ტურნირისკენ გაიკავა გზა და ახლა სხვებთან ერთად 54-ე ჩემპიონატის მედლებისთვის იბრძვის.

ყველაზე ტიტულოვანი კოლექტივი ამ ექვეყნულში, ცხადია, მოსკოვის არმიული გუნდია; რომელიც 23-ჯერ იყო ჩემპიონი, ათჯერ ვერცხლისა და ოთხჯერ ბრინჯაოს მედალს ფლობდა.

საბრძოლო ადგილების მიხედვით მეორე ადგილზეა კაუნასის „უალგირისი“; ოთხჯერ — ჩემპიონი; ხუთჯერ მეორე და ექვსჯერ მესამე ადგილი.

თბილისის „დინამოს“ სხვადასხვა დროს პრიზორთა შორის თორმეტ-

წლები, აღწერები, მოკლევანი

მართული კალათბურთის ისტორია, უფრო სწორად მისი თავფურცელი, ერთ ბედნიერ შემთხვევას უკავშირდება, რომლის უშუალო მონაწილე მუშაგის ფიქსურტურული წრის ხელმძღვანელი ალექსანდრე ჭელიძე ყოფილა. 1922 წელი იდგა. მოსკოვში, სოკოლნიკების სტადიონზე ვსეკობურის სპარტაკი-ადა ტარდებოდა. ერთ დღეს ჭელიძემ სტადიონის გვერდით, მოედანზე უყურა ერთ უცხო თამაშს, რომელიც ძალიან მოეწონა. გაიკითხა რა ერქვა ამ თამაშს, როგორი წესები ჰქონდა, შინაარსი, ეს ყველაფერი ჩაიწერა და თბილისში ჩამოსვლისთანავე ნაცნობ-მეგობრებს გააცნო იგი, თან თავისი განზრახვაც გაანდო.

ერთი წლის შემდეგ მუშაგის ეზოში ორ ადგილობრივ გუნდს შორის პირველი ოფიციალური მატჩი მოეწყო, ასე გადაიშალა საქართველოში კალათბურთის მრავალწლიანი და სახელოვანი ისტორიის პირველი ფურცელი.

ალისა ასიტაშვილი... ახლა ოლიმპიური თამაშებისა და მსოფლიო ჩემპიონატების მედალოსნები გავისხენით. ისევ ოთარ ქორქია და ნოდარ ჯორჯია, ისევ გურამ მინაშვილი და ვლადიმერ უგრეხელიძე, ისევ ზურაბ საკანდელიძე და ნიკოლოზ დერიუგინი, გურამ აბაშიძე, ანზორ ლევაია... ყველა საკავშირო და საერთაშორისო ტურნირში გამარჯვებულთა ჩამოთვლას, ცხადია, ვერ შევძლებთ, ამ მოკლე ისტორიულ ექსკურსში ყურადღებას ჩვენი საკალათბურთო ცხოვრების მხოლოდ უმთავრეს მომენტებზე გავამახვილებთ.

1922 წელი. მოსკოვი. ვსეკობურის სპარტაკი-ადაზე ქართველმა მძღოლსებმა ა. ჭელიძემ და ა. ნეზიერძემ პირველად უცქირეს კალათბურთულ თამაშს.

1923 წელი. შინ დაბრუნებულმა ალექსანდრე (მურა) ჭელიძემ, რომელიც მაშინ მუშაგის ფიქსურტურული წრის ხელმძღვანელი იყო, უცხო თამაში სასწავლებლის

306 რაგბეზერ იყო პრიზორი?

მეზნი ფინალისტი, 54-ე საკავშირო ჩემპიონატის ექვსი ფავორიტი. ისინი სხვადასხვა გეგმებით და შესაძლებლობებით იყვნენ გათამაშების მეორე ეტაპს. მათ, ამ გუნდებს, ყველას მეტწილად სინტერესო ბიოგრაფია აქვთ: იყვნენ ჩემპიონები, სხვადასხვა საერთაშორისო ტურნირში გამარჯვებულნი, ფლობდნენ ვერცხლისა და ბრინჯაოს მედლებს. ერთი სიტყვით მათი ბიოგრაფია, ნაწილობრივ, საბჭოთა კალათბურთის სახელოვანი ისტორიასაც განსაზღვრავს.

ესკა, კაუნასის „უალგირისი“, თბილისის „დინამო“, ლენინგრადის „სპარტაკი“ და რიგის ვეფი! ეს ხუთი კლუბი, საბჭოთა კალათბურთის ხუთი გრანდი სხვადასხვა დროს, სხვადასხვა ვადით პრიზორთა რიგებში ირიცხებოდა. მათ შორის „უცხო სხეულივითა“ შემოჭრილი ფინალური ტურნირის მეექვსე მო-

წილი, დონეცკის „შახტიორი“. მაგრამ ამ ახალგაზრდულმა და უდავოდ ნიჭიერმა კოლექტივმა თავისი უნარი და შესაძლებლობანი ჩემპიონატის პირველ ორ წრეში უკვე დაამტკიცა იმითაც, რომ უძლიერესთა ფინალურ ტურნირისკენ გაიკავა გზა და ახლა სხვებთან ერთად 54-ე ჩემპიონატის მედლებისთვის იბრძვის.

ყველაზე ტიტულოვანი კოლექტივი ამ ექვეყნულში, ცხადია, მოსკოვის არმიული გუნდია; რომელიც 23-ჯერ იყო ჩემპიონი, ათჯერ ვერცხლისა და ოთხჯერ ბრინჯაოს მედალს ფლობდა.

საბრძოლო ადგილების მიხედვით მეორე ადგილზეა კაუნასის „უალგირისი“; ოთხჯერ — ჩემპიონი; ხუთჯერ მეორე და ექვსჯერ მესამე ადგილი.

თბილისის „დინამოს“ სხვადასხვა დროს პრიზორთა შორის თორმეტ-

ჯერ იყო (ოთხი — ოქროს, ოთხი — ვერცხლისა და ამდენივე ბრინჯაოს მედალი).

უფრო მოკრძალებულია ლენინგრადის სპარტაკელთა წარმატება, თუმცა საბრძოლო ადგილები მათაც თორმეტჯერ აქვთ. მოკრძალებული (ერთხელ ჩემპიონი, შეიღჯერ — მეორე და ოთხჯერ — მესამე ადგილები).

რივა წლების მანძილზე უმაღლეს ლიგაში ორი გუნდით (ასკ და ვეფ-ი) იყო წარმოდგენილი, მაგრამ მეტი წარმატება არმეილებს ჰქონდათ მოკრძალებული. ვეფ-ი, რომელიც მხოლოდ ამ ბოლო დროს დაწინაურდა, ორჯერ იყო ბრინჯაოს პრიზორი.

და ბოლოს, დონეცკის „შახტიორი“ — წლებგანდელი საკავშირო ჩემპიონატის დებუტანტი, რომლის სპორტული ბიოგრაფია ახლა იყვება...

თბილისის „სინათლე“ — კალათბურთელთა პირველი გუნდი საქართველოში. სხედან (მარცხნიდან) ბ. გერახიშვილი, ქართული სპორტის დიდი მოამაგე გ. ენაბაშვილი და ა. ჭელიძე. დგანან — გ. ხაყვარელიძე, მ. ცხველაძე და ა. დავითაშვილი.

გუნდები და შედეგები

- პრემიის ცენტრალური სპორტული კლუბი**
- № 4. ა. მელეშინი (დაიბადა 1958 წელს, სიმაღლე 185 სმ), № 5. ა. ვოლოკოვი (1964, 204), № 6. ს. ტარაკიანი (1958, 200), № 7. ვ. გობოროვი (1966, 212), № 8. ა. ლოპატოვი (1957, 208), № 9. კ. ენდენი (1959, 200), № 10. ს. პოპოვი (1960, 200), № 11. ვ. ტაჩინკო (1957, 220), № 12. ა. ვეგოროვი (1964, 205), № 13. ა. გუსევი (1958, 196), № 14. ვ. ტიხონენკო (1964, 206), № 15. ვ. პანკრაშევი (1958, 215), № 16. ს. ბაზარევიჩი (1965, 195).
- უფროსი მწვრთნელი — სპორტის დამსახურებული ოსტატი, სსრ კავშირის დამსახურებული მწვრთნელი **ა. ხედიშვილი**. მწვრთნელი — სპორტის დამსახურებული ოსტატი **ა. ლოპატოვი**.
- „შალგირისი“ (კაუნასი)**
- № 4. ა. ბრაზისი (1952, 192), № 5. ა. ვისოცკისი (1965, 198), № 6. ა. ვენცლოვსი (1963, 197), № 7. თ. ჩივილისი (1959, 205), № 8. ბ. ლეკაულისი (1960, 206), № 9. გ. კრაიკისი (1961, 196), № 10. რ. კურნიანტისი (1960, 196), № 11. ა. სობონისი (1964, 220), № 12. ვ. იანკუსკისი (1959, 206), № 13. ვ. ხომიჩისი (1959, 190), № 14. რ. რაგაუსკისი (1964, 196), № 15. ს. იოვაიშა (1954, 195).
- უფროსი მწვრთნელი — სსრ კავშირის დამსახურებული მწვრთნელი **ვ. ვარახტაძე**, მწვრთნელი — ლიტვის დამსახურებული მწვრთნელი **გ. გედრაიაძე**.

- ვეფ (რივა)**
- № 4. ე. დრეიბერგისი (1957, 184), № 5. ი. პენკისი (1965, 203), № 6. ა. ბაგატსისი (1967, 196), № 7. ი. კაონინი (1952, 203), № 8. კ. მუჟინი (1964, 198), № 9. ა. დუდოროვი (1955, 205), № 10. ვ. ვოლტერისი (1957, 194), № 11. ი. ჩირკოვი (1958, 200), № 12. ა. კარავაივი (1959, 212), № 13. ა. ტულოკოსისი (1960, 187), № 14. ა. ძეგუზე (1967, 202), № 15. ა. კაობონისი (1961, 197).
- უფროსი მწვრთნელი — სპორტის დამსახურებული ოსტატი, სსრ კავშირის დამსახურებული მწვრთნელი **მ. ვალდმანისი**, მწვრთნელი — სპორტის ოსტატი **ვ. კრიშტაპანახი**.
- „შახტიორი“ (დონეცკი)**
- № 4. ს. ზავალინი (1964, 182), № 5. ა. ლუკინი (1962, 198), № 6. ი. კაჩურა (1963, 180), № 7. მ. კრონიჩოვი (1964, 205), № 8. ა. ბოგდანოვი (1961, 196), № 9. დ. დონსკოვი (1963, 193), № 10. რ. იუსუპოვი (1958, 198), № 11. ს. ბაბენკო (1961, 205), № 12. ა. შევჩენკო (1962, 200), № 13. ვ. ვენკოვი (1959, 192), № 14. ა. ერმოლინსკი (1959, 207), № 15. ნ. ივანენკო (1958, 198).
- უფროსი მწვრთნელი — სპორტის ოსტატი **ა. ვლახოვი**, მწვრთნელი — **ი. დუბოვი**.
- „სპარტაკი“ (ლენინგრადი)**
- № 4. ა. ავერიანოვი (1961, 204), № 5. ი. პავლოვი (1952, 200), № 6. ე. კისელიძე (1963, 201), № 7. ს. კუნეცი (1954, 185), № 8. ს. გროშაივი (1961, 206), № 9. ა. მალოცევი (1962, 199), № 10. ვ. უარკოვი (1963, 197), № 11. ა. უგრიშოვი (1967, 206), № 12. ვ. გორინი (1961, 185), № 13. ა. ხარჩენკოვი (1953, 200), № 14. ვ. კაროლივი (1965, 211), № 15. გ. უსპენსკი (1964, 201).
- უფროსი მწვრთნელი — სსრ კავშირის დამსახურებული მწვრთნელი **ვ. კონდრაშინი**, მწვრთნელი — სპორტის დამსახურებული ოსტატი **ა. ბოლშაკოვი**.
- „დინამო“ (თბილისი)**
- № 4. გ. კაპუსტინი (1958, 188), № 5. ი. ბორდაროვი (1959, 208), № 6. მ. კობეშვიძე (1968, 193), № 7. გ. სანაძე (1964, 197), № 8. დ. თალბაძე (1967, 198), № 9. ტ. დარსაძე (1962, 186), № 10. ა. ტუშინი (1960, 203), № 11. ზ. ინაური (1967, 206), № 12. ა. ფერიშვილი (1967, 203), № 13. დ. გიორგობიანი (1966, 199), № 14. ა. ოპოზიანი (1961, 203), № 15. მ. გაბრიჩიძე (1966, 201), № 16. ლ. გეგაშვიძე (1969, 187).
- უფროსი მწვრთნელი — სსრ კავშირის დამსახურებული მწვრთნელი **ლ. მოხეშვილი**, მწვრთნელი — საქართველოს დამსახურებული მწვრთნელი **ვ. მხეიძე**.
- გუნდების შემადგენლობებში მონაწილე ცვლილებების შესახებ შეიტყობთ თბილისის სპორტის სასახლის რადიოკომენტატორისაგან.

- პრიზორები**
- 54-მ საბჭოშირო ჩემპიონატის თბილისის ტურის მატჩებს შვიდი მსაჯი მოემსახურება — ნეიტრალური ქალაქების წარმომადგენლები. არბიტრებს შორის ხუთი საერთაშორისო კატეგორიის მსაჯია, ერთი — საკავშიროს და ერთი — რესპუბლიკურის.
- ტურის მთავარ მსაჯად დამტკიცებულია **ლ. შარაძე** (მოსკოვი), მთავარი მსაჯის მოადგილე — **რ. ზომერაძე** (თბილისი), მთავარ მდინარე — **ე. აზიშვილი** (თბილისი).
- მატჩებს მოემსახურებიან საერთაშორისო კატეგორიის არბიტრები **ე. გოლინსკი** (კალუგა), **ი. გორბატოვი** (კუბინსკი), **ვ. ხურკაძე** (ტალინი), **ბ. შარაძე** (გომელი), **ვ. მუხინი** (ბაქო), საკავშირო კატეგორიის მსაჯი **ე. კოვალოვი** (გომელი) და რესპუბლიკური კატეგორიის მსაჯი **ს. ფომინი** (სმოლენსკი).

მაგრამ გვაქვს კიდევ უფრო ძველი ცნობა იმის შესახებ, რომ უცხო თამაში საქართველოში უფრო ადრე „შემოჭრილა“. ამ რამდენიმე წლის წინ თბილისის ერთ-ერთ ბიბლიოთეკაში შემთხვევით წავაწყვდიეთ ვაჟთა მეორე გიმნაზიის ტანვარჯიშის მასწავლებლის ა. სკოტაკის წიგნი, რომელიც 1901 წელს ჩვენს ქალაქში დაისტამბა რუსულ ენაზე. წიგნში, რომელსაც „სატანვარჯიშო თამაშები“ ჰქვია, სასწავლო დაწესებულებებისათვის რეკომენდებულ მოთავსებას შორის ავტორს „დიდი ბურთით თამაში“ ანუ კალათბურთი აქვს დასახელებული. სკოტაკი, რომელიც ტანვარჯიშის პოპულარიზაციის მიზნით საქართველოში ჩხოლოთავიდან იყო ჩამოსული, ცხადია, იცნობდა ამ თამაშს. სხვათადას მის წესებს წიგნი როგორ შეიტანა?

ასეა თუ ისე, საქართველოში კალათბურთის დაბადების თარიღად 1923 წელი მიჩნეული, უფრო სწორად, ის დღე, როცა მუშაგის ორი გუნდი შეხვდა ერთმანეთს.

... პირველ დღე წარმატებას საკავშირო ჩემპიონატებში (ეს შეჯიბრები კალათბურთელთა გუნდების სიძლიერის საზომად ითვლებოდა მათ) რესპუბლიკის გუნდებიდან თბილისის ოფიცერთა სახლის კლუბმა მიაღწია. მერე თბილისის დინამოელთა მღვეობისილი გამარჯვებების ხანა დადგა (საკავშირო ჩემპიონატებსა და თანების გათამაშებებში, ქალაქების ტრადიციულ სამატჩო შეხვედრებსა და ზამთრის საკავშირო პირველობებში, სხვადასხვა საერთაშორისო ტურნირებში და შეჯიბრებებში).

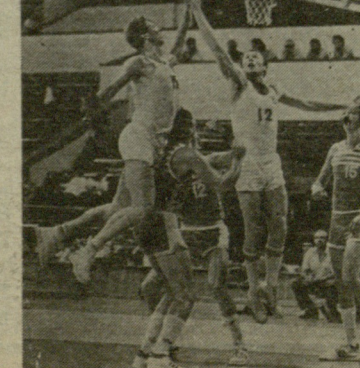
მაგრამ გვაქვს კიდევ უფრო ძველი ცნობა იმის შესახებ, რომ უცხო თამაში საქართველოში უფრო ადრე „შემოჭრილა“. ამ რამდენიმე წლის წინ თბილისის ერთ-ერთ ბიბლიოთეკაში შემთხვევით წავაწყვდიეთ ვაჟთა მეორე გიმნაზიის ტანვარჯიშის მასწავლებლის ა. სკოტაკის წიგნი, რომელიც 1901 წელს ჩვენს ქალაქში დაისტამბა რუსულ ენაზე. წიგნში, რომელსაც „სატანვარჯიშო თამაშები“ ჰქვია, სასწავლო დაწესებულებებისათვის რეკომენდებულ მოთავსებას შორის ავტორს „დიდი ბურთით თამაში“ ანუ კალათბურთი აქვს დასახელებული. სკოტაკი, რომელიც ტანვარჯიშის პოპულარიზაციის მიზნით საქართველოში ჩხოლოთავიდან იყო ჩამოსული, ცხადია, იცნობდა ამ თამაშს. სხვათადას მის წესებს წიგნი როგორ შეიტანა?

ასეა თუ ისე, საქართველოში კალათბურთის დაბადების თარიღად 1923 წელი მიჩნეული, უფრო სწორად, ის დღე, როცა მუშაგის ორი გუნდი შეხვდა ერთმანეთს.

... პირველ დღე წარმატებას საკავშირო ჩემპიონატებში (ეს შეჯიბრები კალათბურთელთა გუნდების სიძლიერის საზომად ითვლებოდა მათ) რესპუბლიკის გუნდებიდან თბილისის ოფიცერთა სახლის კლუბმა მიაღწია. მერე თბილისის დინამოელთა მღვეობისილი გამარჯვებების ხანა დადგა (საკავშირო ჩემპიონატებსა და თანების გათამაშებებში, ქალაქების ტრადიციულ სამატჩო შეხვედრებსა და ზამთრის საკავშირო პირველობებში, სხვადასხვა საერთაშორისო ტურნირებში და შეჯიბრებებში).

1947 წელს საბჭოთა კალათბურთი პირველად გავიდა საერთაშორისო სარბიულზე. 40 წლის წინ გუნდი, რომლის ღირსებასაც სხვებთან ერთად ჩვენი ორი სახელოვანი კალათბურთელი ოთარ ქორქია და ნოდარ ჯორჯია იცავდნენ, პირველად ვახდა ევროპის ჩემპიონი. მას შემდეგ ბევრმა წყალმა ჩაიარა. კონტინენტის ჩემპიონები სხვადასხვა დროს (ზოგი რამდენიმეჯერ) იყვნენ: გურამ მინაშვილი და ვლადიმერ უგრეხელიძე, ზურაბ საკანდელიძე და ამირან სხიერელი, სერგეი კოვალენკო და ნიკოლოზ დერიუგინი,

1928 წელი. ქართული კალათბურთის ჭეშმარიტი აღმშენებელი თბილისის გარდა, მთიერი გუნდები შეიქმნა ქუთაისში (გ. და პ. კილაძეები, დ. ხოჭოლაძე), ბათუმში (ი. ტროშჩენკო, ლ. იოაკიმედი, ა. ანიკინი). თბილისის პირველობა ხუთ საფეხურად ტარდება, თანაც ყველაზე დაბალ ჭაფუბში 60-მდე გუნდი თამაშობს. ორ ათეულზე მეტი გუნდი ჰყავდა უნივერსიტეტს. ამ სასწავლებლის პირველობა ნამდვილი საკალათბურთო ზეიმი იყო და მას უამრავი მაყურებელი ჰყავდა. უნივერსიტეტის პირველ გუნდში თამაშობდნენ: დ. მიქაბერიძე, გ. ჯაფარიძე, ვ. მღვიანი, გ. იოსებაშვილი, გ. შვაცაძეაბი, ლ. ფალავანდიშვილი, მეორე — მ. ქობულაძე, დ. მიქელაძე, ვ. სოლოღაშვილი, ვ. ციციშვილი, ა. წერეთელი; მესამეში — გ. მახათაძე, მ. და გ. მირი-

პრიზორები

54-მ საბჭოშირო ჩემპიონატის თბილისის ტურის მატჩებს შვიდი მსაჯი მოემსახურება — ნეიტრალური ქალაქების წარმომადგენლები. არბიტრებს შორის ხუთი საერთაშორისო კატეგორიის მსაჯია, ერთი — საკავშიროს და ერთი — რესპუბლიკურის.

ტურის მთავარ მსაჯად დამტკიცებულია **ლ. შარაძე** (მოსკოვი), მთავარი მსაჯის მოადგილე — **რ. ზომერაძე** (თბილისი), მთავარ მდინარე — **ე. აზიშვილი** (თბილისი).

მატჩებს მოემსახურებიან საერთაშორისო კატეგორიის არბიტრები **ე. გოლინსკი** (კალუგა), **ი. გორბატოვი** (კუბინსკი), **ვ. ხურკაძე** (ტალინი), **ბ. შარაძე** (გომელი), **ვ. მუხინი** (ბაქო), საკავშირო კატეგორიის მსაჯი **ე. კოვალოვი** (გომელი) და რესპუბლიკური კატეგორიის მსაჯი **ს. ფომინი** (სმოლენსკი).

